

Erindring om Fortiden. Han skrev sig ikke længer Peter Andreas men slet og ret Per, og det var hans Sorg, at han ikke ogsaa kunde skaffe sig et andet og mere standsmæssigt Efternavn.

Al hans Forbindelse med Forældrehjemmet havde efterhaanden indskrænket sig til de korte Breve, hvormed han kvartalsvis kvitterede for den Pengehjælp, han endnu (og uden store Skrupler) modtog derfra, men som rigtignok var ganske utilstrækkelig, særlig paa Grund af de store Udgifter til Forelæsninger, Bøger, Tegne- og Maaleredskaber o. s. v., som hans Studium krævede. For overhovedet at kunne leve havde han fra sit attende Aar maattet give Regneundervisning i en Drengeskole og kopiere Arbejdstegninger for en Haandværksmester. Til sine gamle Skolekammerater, af hvilke de fleste forlængst var kommen til København som Studenter, stod han heller ikke i noget Forhold. Han saae dem næsten aldrig. Krænkede i deres Værdighed, fordi Per nogle Gange havde formastet sig til at gøre Løjer med deres akademiske Borgerskab, havde de hurtig trukket sig tilbage fra ham med noget af den samme højtidelige Skyhed, han kendte fra sine egne Brødre.

Per lod ligeglad. Men helt ukunstlet var hans Ligegyldighed alligevel sjelden. Til Tider kunde han endogsaa være ret forstemt. Ikke alene følte han sig nedværdiget af sin Fattigdom og især af denne Pogeskolevirkksomhed, som han aldrig nævnte for nogen. Værre var det, at han begyndte at skuffes af sit Studium og af de Fremtidsmuligheder, dette syntes i Stand til at skabe ham. Dengang han for fire-fem Aar siden første Gang nærmede sig den polytekniske Læreanstalt, havde det været med en næsten andagtsfuld Forventning. Han havde fore-